

Voor mijn zonen Jean, Pol en Roch Deborsu. Voor mijn vrouw, Annick De Wit. Dankzij hen klopt mijn hart. Goed voor de gezondheid en om te schrijven.

Voor VRT-collega Greet Nagels. Ze stuurde me op het juiste moment deze Vlaamse spreuk door, toen ik de moed bijna had opgegeven: 'En de boer, hij ploegde voort.'

Voor de boer. Voor u.

Gebruiksaanwijzing bij dit boek

Ik heb deze roman in het Nederlands geschreven. De Franse versie is een vertaling, die ik uiteraard zo goed mogelijk heb verzorgd. Maar als *pur francophone* heb ik meer – veel meer, dus – aan de originele Nederlandstalige tekst gezwoegd. Ik waande me bijna een hardwerkende Vlaming.¹ Als u kunt kiezen, voorrang aan het Nederlands, dus. ‘In België is het altijd zo,’ zullen de Franstalige lezers al monkelend opmerken.

De nummering van de pagina’s is ook heel Belgisch. Oneven nummers in het Vlaamse gedeelte: 1, 3, 5... Even nummers in *la partie en français*: 2, 4, 6... Dit is een knipoog naar de splitsing van de Leuvense universiteit en van haar bibliotheek in 1968. De achthonderduizend boeken met oneven referenties bleven in Leuven. De achthonderduizend andere verhuisden naar Louvain-la-Neuve. Men moest toen wel een verdeelsleutel bedenken... die eigenlijk niet zo absurd was. Boekenreeksen zoals encyclopedieën droegen hetzelfde nummer, dus die bleven volledig. En vandaag werken de twee universiteiten beter dan ooit samen.

Christophe Deborsu

¹ Deze zin over de hardwerkende Vlaming wordt in de Franstalige versie niet vertaald. Bij de Walen zou het de indruk kunnen wekken dat ik me te veel met het noorden van het land identificeer. Geen goede start.

**Proloog of
hoe het verhaal
(misschien)
afloopt**

Baudouin Coignoul, voorjaar 2026, exacte datum en plaats nader te bepalen

Op tv, een paar onscherpe beelden van een Belgische vlag. De omstanders hebben blijkbaar zelf gefilmd. Door de omstandigheden kunnen de media geen eigen cameraploegen uitsturen naar alle uithoeken van het land.

Rond die vage veeg zwart-geel-rood op de straatstenen, een joelende menigte.

— Ik zal er de vloer mee kuisen, roept een man die molenwiekend door het beeld stuitert. Dit land was nooit anders dan een vod, een dweil. Als je het uitwring, kwam er vuil water uit. België hoort in de riolen van de geschiedenis.

Mijn naam is Baudouin Coignoul. Ik word ook vaak Boudewijn genoemd. U zal straks uitvoerig kennis met mij maken. Nu al dit: ik ben geen kuisman. Maar ik weet dat die vlag zelfs als dweil niet geschikt is. De absorberende kracht van nylon is nogal beperkt. Jupiler staat pal in het midden afgebeeld. In geen enkel ander land zouden reclamemensen het toegelaten achten zo'n merknaam op de driekleur te zetten. Daarop zou minstens een boete staan. Maar hier, tussen 49°30' noorderbreedte in Meerle en 51°30' in Torgny, is niets heilig. O, sorry voor die onnodige details. Alles draait in mijn kop. Vanavond heb ik zoveel aan mijn hoofd.

Weg dus met de Belgen. Het enige volk op aarde dat niet wist wat er op zijn nationale feestdag werd herdacht en dat zijn volkslied niet kende, of dan het verkeerde. Het vermeed wel twee minuten vals zingen aan het begin van elke internationale voetbalwedstrijd. In die zin kwam België de harmonie van het universum ten goede. Wat die feestdag betreft, als u het ook niet weet, zie onderstaande noot², ik heb er nogal wat werk in gestoken.

Het is gebeurd. *Fini*.

2 Op 21 juli 1831 legde de eerste koning der Belgen, Leopold I, de eed af in Brussel. Vandaar. En dank dat u de moeite deed om deze voetnoot te lezen!

Ja, ik zit er voor iets tussen. U ook, trouwens. Want wat hebt u gedaan om dit tegen te houden? Iedereen in dit land is sinds een paar dagen fanatiek gaan supporteren voor zijn eigen deelstaat. Een fan ziet alles zwart-wit, ook al zijn dat niet de kleuren van zijn eigen club.

Ik durfde niet te geloven wat er stond in een oud boek dat ik voor vijf euro kocht in een tweedehands boekhandel, *Dag, Bonjour!*, geschreven door een Vlaams-Waals koppel journalisten: 'Als het demonteren van de federatie aan dit tempo aanhoudt, zou het eindpunt bij de achtste of negende staatshervorming moeten worden gezet, namelijk in 2026 of 2033.'³ De pers doet standaard aan overdrijving om de verkoopcijfers op te krikken. Een zielig trucje dat even lang bestaat als de journalistiek, namelijk veel te lang. Gelukkig marcheert het niet meer. Wie kijkt nog tv? Wie leest nog de krant of een boek, behalve u? Maar vandaag moet ik wel vaststellen: het is 2026 en we zijn allemaal in de val gelokt. U en ik. De val van België.

3 Dit staat inderdaad met zoveel woorden in A. De Wit & C. Deborsu, *Dag, Bonjour! Waarom Vlamingen en Walen gedoemd zijn om te scheiden (maar wij misschien niet)*, Gent, Borgerhoff & Lamberigts, 2014, op bladzijde 138. Het is geen reclame. Het boek is uitverkocht.

DEEL 1

Een liefdesverhaal

Hoe het begint tussen Bente en Baudouin

Baudouin, maandag 2 september 2019, 08u35, Essen

Ik zie haar. Het is maandag 2 september aan het einde van de zomer van 2019. De warmste aller tijden, zoals alle zomers sinds het begin van het millennium. Mij een zorg: ik zie haar. Blond. Blauwe ogen. Groot. Slank. Zo Vlaams, denk ik dan. Ik bedoel: zo sexy. Haar rode, mouwloze jurkje laat haar amper gebruikte armen zien. Haar lange vingers zijn vol beloftes. Zwoel – synoniem: wulps – synoniem: opwindend – synoniem: heet. Deze Nederlandse bijvoeglijke naamwoorden heb ik pas geleerd. Ik kan ze meteen allemaal gebruiken. Het is 8u35. Als dit Vlaanderen is, heb ik de goede keuze gemaakt.

Ik ben Baudouin Coignoul, 17. Ik zit in het zesde middelbaar van het Collège Notre-Dame de Bellevue in Dinant. U weet wel, het statige schoolgebouw dat zo op een statig schoolgebouw lijkt, op de heuvel aan de overkant van de Maas, recht tegenover de citadel. Een vijftigtal meter boven het treinstation. Tussen twee haakjes: als u niet graag de trein neemt, zijn we het al meteen oneens. De auto is zo passé, hij bestaat al 130 jaar. Ik haat auto's. Ik haat vooral de 4x4's. Grote wagen, kleine pik. Ik zou hun eigenaars allemaal willen verbannen naar de Alpen of de Dolomieten, waar hun misselijkmakende monsters misschien nog enig nut hebben. Ik heb ook een hekel aan pitbulls, de bazen van pitbulls en aan de extreemrechtse partij in Vlaanderen, naar mijn mening gaan ze trouwens vaak samen. Wat de partij betreft: haar naam schrijf ik niet